

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa ensinnäkin siihen, että komissio oli tehnyt useita oikeudellisia virheitä saattaessaan kantajaa vastuuseen kilpailusääntöjä rikkovista menettelytavoista, joiden paikkansapitävyyttä ja luonnehdintaa ei ole kiistetty Elf Aquitainelle. Komissio oli siten jättänyt noudattamatta säännöksiä, joilla säännellään tytäryhtiön saattamista vastuuseen emoyhtiöön nähden toteutetuista kilpailusääntöjä rikkovista menettelytavoista, ottamalla käyttöön kilpailusääntöjen rikkomista koskevaan vastuuseen liittyvän sellaisen olettaman, jota tosiasiallisesti ei voi kiistää ja joka koski enemmistöosakkuutta tytäryhtiössä, ja näin ollen jättämällä osoittamatta emoyhtiön tosiasiallisen osallisuuden kyseenalaistettuihin menettelytapoihin. Kantajan mukaan tällä olettamalla, jota ei voida kiistää, loukattiin tytäryhtiön itsenäistä oikeudellista ja kaupallista toimivaltaa ja kilpailulainsäädännön rikkomisessa henkilökoh- taista vastuuta koskevia periaatteita sekä yritysten välistä, niiden oikeudelliseen organisaatioon perustuvaa syrjintäkiellon periaatetta. Lisäksi kantaja väittää, että komissio ei ollut noudat- tanut olennaisia menettelymääräyksiä siltä osin kuin olettaman, jota ei voi kiistää, käyttöönottoa ei ollut lainkaan perusteltu.

Toiseksi kantaja väittää, että sille määrätty sakko oli kohtuut- toman suuri, suhteeton ja syrjivä. Kyseisen väitteen tueksi se vetoaa suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen sakon lähtö- summan määräämisessä, sen tekijän määrittämisessä, jolla pyri- tään tekemään sakko riittävän tehokkaaksi, ja kilpailusääntöjen rikkomisen kestoon sidotun kertoimen määrittämisessä.

Toissijaisesti kantaja katsoo, että mikäli Elf Aquitaine ei ole kilpailusääntöjen rikkomisepäilyjen ulkopuolella, suhteellisuus- periaatteen loukkaamista koskevat kanneperusteet jäävät merki- tyksellisiksi. Kantaja vetoaa lisäksi siihen, että komissio oli laskentatavassaan ottanut Arkeman liikevaihdon huomioon kaksi kertaa määräten siten kaksikertaisen seuraamuksen samasta teosta.

Jean-Louis Giraudyn 20.4.2005 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-169/05)

(2005/C 171/48)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Jean-Louis Giraudy, kotipaikka Pariisi, on nostanut 20.4.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistui-

nessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja D. Voillemot.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- kumoaa komission 21.2.2005 tekemän päätöksen siltä osin kuin siinä ei tunnusteta lehdistö- ja viestintäpalvelun virheitä ja hylätään hänen valituksensa,
- toteaa, että nämä virheet ovat aiheuttaneet varman ja arvioi- tavissa olevan vahingon ja että näiden virheiden ja vahingon välillä on syy-yhteys,
- toteaa näin ollen taloudellisen korvausvaatimuksen kanta- jalle aiheutuneesta vahingosta oikeutetuksi ja määrää 500 000 euron vahingonkorvauksen kantajalle aiheutu- neesta henkisestä kärsimyksestä,
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tosiseikkojen tapahtumahetkellä kantaja oli komission Ranskan edustuston päällikkö. Petostentorjuntavirasto teki etsinnän edustuston tiloissa 18.11.2002 seurauksena häntä vastaan esite- tyistä väitteistä, jotka koskivat Euroopan unionin talousarvion väitettyjä väärinkäytöksiä. Seuraavana päivänä kantaja siirrettiin toisiin tehtäviin Brysseliin ja häneltä kiellettiin kaikki, sekä komission sisäinen että ulkoinen, yhteydenpito.

Kantaja esittää myös, että komission lehdistötiedote, joka jul- kaistiin 21.11.2002 ja levitettiin laajalti, aiheutti huomattavan hänelle haitallisen mediajulkisuuden. Kantajan mukaan petos- tentorjuntaviraston 6.5.2003 antaman raportin johtopäätök- senä oli, että häntä vastaan esitetyt väitteet olivat perusteet- tomia.

Nostamallaan kanteella kantaja pyrkii saamaan korvauksen vahingosta, joka hänelle on aiheutunut näiden seikkojen johdosta. Kanteensa tueksi hän esittää, että siirto toisiin tehtä- viin oli laitton, perusteeton ja syyttömyysolettaman vastainen. Hän esittää myös, että komission tiedottaja ei ole kunnioittanut tutkinnan luottamuksellisuutta ja on antanut hänen kunniaansa loukkaavia julkisia lausuntoja. Lopuksi hän tuo esiin, että lehdistö- ja viestintäpalvelun pääjohtaja on esittänyt häneen kohdistuvia väitteitä, joiden paikkansapitämättömyydestä hän ei voinut olla tietämättä.